

[Indenrigsministeren.]

skal meget gerne erkende, at der i disse Aar er paalagt Grundejerne adskillige Udgifter, som Forholdene har nødvendiggjort, men alt i alt tror jeg dog, det maa siges, at Grundejerne ikke for Tiden er daarligt stillede. Det, at enhver Lejlighed er lejet ud til fuld Betaling, til kontant Betaling, er alligevel af saa stor Værdi for de enkelte Grundejere, at det ophæver alle de ekstra Udgifter, som er kommet paa gennem de senere Aar; det er af meget afgørende Betydning for hele den økonomiske Udvikling; at vi fastholder det Prisgrundlag, som nu er skabt paa dette Omraade, og jeg mener, man kan gøre det uden at gaa berettigede Interesser for nær.

Jeg peger endvidere paa, hvad det ærede Medlem ligeledes gjorde opmærksom paa, at der ogsaa paa anden Vis er ydet Indrømmelser over for Grundejerne, nemlig gennem den Støtte til Reparationer, som er gennemført med meget store Tilskud fra det offentlige Side. Jeg tror derfor, det maa siges, at i den foreliggende Situation er det Lejerne, der har Brug for Beskyttelse gennem Lovgivning, og at de Restriktioner, der gennemføres over for Grundejerne, ikke kan kaldes uberettigede.

Det ærede Medlem Hr. Malchau rejste det Spørgsmaal med Hensyn til Reparationsloven, om man ikke kunde forlænge den Tidsfrist, inden for hvilken disse Arbejder skulde være færdiggjort. Fristen udløber pr. 1. Juni, og jeg anser det ikke for muligt at foreslaa en Forlængelse. Den kunde kun gennemføres ved en Lovændring, og det er i sin Tid meget bestemt blevet fremført, at disse Arbejder skulde være færdige inden for denne Frist. Der er heller ikke noget i de Ting, der er hændt siden, hverken med Hensyn til Vejrforhold eller andet, som giver nogen særlig Begrundelse for at ændre dette Tidspunkt. Naar det blev fastsat i Loven, at disse Arbejder skulde være gennemført inden for et ganske bestemt Tidsrum, var det i den bestemte Hensigt, at det Arbejde, som det her drejer sig om, ikke maatte komme i Vejen for det normale Byggearbejde, som skulde udføres, naar Byggesæsonen var inde, og jeg kan ikke se, at der, siden Loven blev vedtaget, er sket Ting, der kan motivere, at vi nu skulde gaa til en Ændring som den, det ærede Medlem har udtalt Ønske om. Jeg vil ogsaa anse det for uheldigt, at Rigsdagen paa eet Tidspunkt fastsætter aldeles bestemte Frister og saa paa et senere Tidspunkt, uden at der er indtraadt noget, der kan begrunde det, ændrer disse Frister.

Det ærede Medlem Hr. Lannung spurgte, hvor langt vi i Ministeriet var kommet i Overvejelserne med Hensyn til Udarbejdelsen af Normalkontrakter. Jeg erkender, at det vilde være af stor Betydning, hvis disse Kontrakter blev gennemført. Det vilde give en Ensartethed, som kunde være meget ønskelig og vilde gøre det langt lettere i mange Tilfælde at træffe Afgørelser i Tvivlsspørgsmaal. Vi er derfor ogsaa indstillede paa at arbejde videre med Spørgsmaalet, men jeg har bl. a. anset det for ønskeligt, at denne Lov blev gennemført først, idet der er visse Ting heri, som kan have Betydning ved Udarbejdelsen af disse Kontrakter. Men naar Loven nu er vedtaget i Rigsdagen, vil vi arbejde videre med Spørgsmaalet, og jeg haaber, at vi inden længe skal kunne naa til et tilfredsstillende Resultat.

Det ærede Medlem Hr. Lannung fremsatte adskillige kritiske Bemærkninger over for de Ændringer, Folketinget har gennemført, og jeg mener naturligvis ogsaa, at Forslaget paa nogle af de paagældende Omraader var bedre, da det i sin Tid blev fremsat. Men jeg maa paa den anden Side mene, at Forslaget alligevel med disse Ændringer, som det nu foreligger, er af en saadan Karakter, at det er fuldt tilfredsstillende set fra begge Sider, baade fra Samfundets Synspunkt og under Hensyn til det Ansvar, vi har over for de Forhold, vi her beskæftiger os med.

Boligproblemet er meget vanskeligt i denne Tid, og det kræver Indgreb, som mange føler sig trykket af. Det skal erkendes, at disse Indgreb ikke er ønskværdige, men under de nuværende Tilstande er de nødvendige, og det at skaffe Mennesker et Sted at bo maa nu gaa forud for de privatøkonomiske Interesser, der kan være fra anden Side.

Thisted Knudsen: Den højtærede Indenrigsminister mente, at jeg havde ført Spørgsmaalet om Tofamilieshusene op i et for højt Plan, og omtalte navnlig mine Udtalelser om disse Huse som en Kampplads. Den højtærede Minister maa jo ikke forstaa det paa den Maade, at Forholdet er saadan i al Almindelighed, men vi har i det praktiske Liv ofte set, at naar Familierne i en saadan Ejendom ikke kan enes, bliver den til en Kampplads. I øvrigt er jeg enig med den højtærede Indenrigsminister i, at der bør være en Beskyttelse for disse Lejere, men Husejeren bør ogsaa have en vis Beskyttelse, og der henviser Ministeren til § 56, Stk. 1, Punkt 8. Men denne Bestem-